Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1876.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste John Taylor,

afholdt ved Konferencemødet i det nye Tabernakel, Salt Lake City, den 6te April 1876.

(Fra «Deseret News».)

(Sluttet.)

„Erindrer De at have læst i en af de gamle Profeter Noget lignende som dette — „De skulle se til ham, hvem De have gjennemstukket; og de skulle hyle over ham, som en Hylen over den eneste Søn, og bedrøve sig bitterligen over ham, som man bedrøver sig bitterligen over den Førstefødte. Og dersom Nogen siger til ham: Hvad ere disse Vunder i dine Hænder? Da skal han sige: „Det er de Vunder, med hvilke jeg blev slagen i deres Hus, som elskede mig." „Ah, er det i Deres Bibel?" „Ja, min Herre, det er i vor Bibel." Jeg talte til ham om Nephiterne, der forlod Jerusalem, og at Mormons Bog fremstiller dem som Efterkommere af hans Folk, ligeledes, at Jesus kom iblandt dem, og at de, formedelst deres Ugudelighed og Frafald fra Guds Ord og Lov, bleve slagne med Mørke. „Hvorledes," sagde han, „ligesom Kajn blev." „Ja, ligesom Kajn blev." „Disse Folk," sagde jeg, „Lamaniterne, begynde nu, i Overensstemmelse med denne Optegnelse," hvoraf jeg gav ham en fransk Kopi, efterdi han er en Franskmand; „at føle disse Ting og komme frem i Hundreder og Tusinder og forlange Daab af vore Hænder, netop som De finder det optegnet i den Bog, at det vilde ske, og hvilket er givet os som et Tegn paa, at Guds Værk er blevet paabegyndt iblandt alle Nationer." „Hvad Beviser har De for dette?" spurgte han. Denne Samtale fandt Sted i «the Townsendhouse», og da Baronen spurgte mig om Beviser, svarede jeg: „Min Herre, dersom De vil undskylde mig nogle faa Minutter, vil jeg give Dem nogle Beviser;" hvorpaa jeg gik

hen til Savages Boghandel og fik et Fotografi, fremstillende David Cannon iført med at døbe Indianerne, staaende iblandt en meget stor Skare af dem. „Her," sagde jeg, „er Beviser." „Vel, hvad skulle vi da gjøre?' „I kunne aldeles Intet gjøre uden Guds Vejledning. I ere som et Folk bundne paa Hænder og Fødder, og have været dette i mange Generationer; I kunne ikke røre Eder et Skridt, uden Gud borttager Eders Lænker. Naar han udtaler Ordet, ville alle de Ting, Profeterne have omtalt, blive opfyldte.

Jeg berørte disse Ting til Baron Rothschild for blot at give ham en Ide om det Værk, hvori vi ere beskjæftigede, og da jeg talte om Templet og han sagde: „Dette er ikke Templet;" svarede jeg: „Nej, ikke det, som I skulle bygge, dette er vort, og vi forvente at bygge mange af dem endnu, og at administrere i dem og udføre Guds Hensigter." Jeg omtaler dette, forat bringe Eder til Eftertanke, I Sidste-Dages Hellige. Har Gud organiseret et første Præsidentskab? Ja. Har han begavet dem med sin Aand og Kraft? Ja. Har han organiseret de Tolv? Ja. Have de Aanden af deres Kaldelse? Tildels. Han har organiseret Halvfjerds; have de Aanden af deres Kaldelse? Tildels, og mange af disse Ting ere kun tildels. Han har organiseret Ældstes Qvorum'er, og en stor Mængde Ældste ere blevne ordinerede; have de Aanden af deres Kaldelse? Tildels. Udfylde de deres Embede? Kun tildels. Vi have i Virkeligheden og i Sandhed en Nation af Konger og Præster, ordinerede, velsignede og bemyndigede til at udføre Guds Hensigter her paa Jorden, til at virke sammen med Præstedømmet hinsides Sløret i Udførelsen af disse Ting. Hvad gjøre vi? Lidt, men, jeg frygter for, Mange gjør ikke ret meget. En stor Mængde gjøre det bedste, de kjende, og attraa, med deres Sjæl og Aand, deres Forstandsevner og hele Væsen, at hengive dem selv og Alt, hvad de have, til Gud og for hans Sag og Rige, for Opbyggelsen af Templer, og for at udføre enhver Ting, som Herren fordrer af deres Hænder.

Saa er der Nogle igjen, som føle, ligesom Drengen fortalte om sin Fader. En Fremmed kom gaaende ned ad Gaden og tiltalte en lille Dreng. „Dreng, er Du Mormon?" „Jeg ved det ikke," sagde Drengen. „Er din Fader da Mormon?" „Oh ja," sagde Drengen, „men han tager sig ikke Noget af det." Der er Mange, som føle en god Del ligesom ham — de tage sig ikke Noget af det. Naar deres Sind oplyses og opildnes af Guds Aand, føle de til at hengive dem selv og Alt, hvad de have, til Gud, men lidt efter lidt svækkes de, de snuble og støde an og ende med at gaa bort.

For nogen Tid siden fornyede en Mængde af os vore Pagter og bleve døbte i Jesu Navn til vore Synders Forladelse, og vi forpligtede os da til, overfor Gud, hellige Engle og hverandre indbyrdes, at hellige os selv og Alt, hvad vi havde, til Gud, at vi vilde følge hans Raad og hans hellige Præstedømmes Raad i alle Ting, saavel timelige som aandelige. Lad os nu tale ligefrem om nogle af disse Ting. Er det ikke saaledes? Gjorde I ikke disse Ting? Jo, I gjorde. Vel, hvad betyder det, eller hvad betyder Daab, eller hvad betyde disse Ting — Ordinancerne, Præstedømmet, Indsamlingen, Templerne, Begavelserne og det Lys og den Kundskab og Privilegier, som vi have erholdt af Guds Hænder? Hvad betyde de. Ere de hellige Ting, som i Virkeligheden ere udsprungne fra Gud? Ere de Ting, hvoraf vor nærværende, fremtidige og evige Lyksalighed afhænger, eller ere de en blot Fantasi? Det synes,

som de virkeligt kun ere lidet mere for Mange, uagtet de maaske smigre dem efter det bedste, de forstaa, og det Lys, som de ere i Besiddelse af, desuagtet sige de, at de ere nidkjære i at holde Guds Befalinger. Lad mig her gjentage et Skriftsted i det nye Testamente. „Ikke Enhver, som siger Herre, Herre, skal indgaa i mit Rige, men den, som gjør min Faders Villie, som er i Himlene.“ Jeg tror nok, at det er Skriftens Ord, hvis jeg ikke tager meget feil, og jeg tænker, at Skriften er ligesaa sand idag, som den var for 1800 Aar siden, ligesaa bindende, og vi ville finde Resultaterne deraf ligesaa sande, og naar alle Hjerters Hemmeligheder ville blive aabenbarede, naar Retten er sat og Bøgerne aabnede, da ville alle disse Ting være kjendte og forforstaaede. Hvorledes vil det da være med de Sidste-Dages Hellige? Vel, de som gjøre ret, ere retskafne, have holdt deres Pagter, iagttaget Guds Love og vandret i Lydighed til hans Befalinger, ville høre Jesus sige: „Du har været trofast i Livet, nu vil jeg sætte Dig over Meget.“ Der er endnu nogle Andre, som ligeledes ere omtalte. Hvo ere de og hvad ere de? Det er disse, om hvilke Jesus siger: „Mange skulle komme til mig og sige, „Herre, have vi ikke propheteret i dit Navn? Have vi ikke udkastet Djævle i dit Navn og gjort mange underlige Gjerninger i dit Navn?“ Og han skal sige til dem: „Gaar bort, thi jeg kjender Eder ikke.“

Hvorledes vil det passe paa Nogen af os, tro I? Det hører lidt nærmere til os, end vi kunne forestille os; thi jeg tror ikke, at Hedningene befatte sig meget med at profetere i Herrens Navn; jeg tror ikke, at de uddrive mange Djævle i Guds Navn, eiheller at de gjøre mange underlige Gjerninger i hans Navn. Jesus talte til et Folk, der havde gjort disse Ting, maaske ligesom I have, og desuagtet ere I blevne sorgløse og ligegyldige, og have i mange Tilfælde lidt Skibbrud paa en god Samvittighed og undladt at opfylde de Pagter, I have gjort.

Disse Ting ere af Vigtighed for os at overveie, og vi gjøre vel i at overtænke den Stilling, vi indtage. Hvorledes er det med os? Ere vi Alle beskjæftigede med det samme Arbeide? Ikke ganske. Paulus giver os en skjøn Beskrivelse af Guds Kirke paa hans Tid. Han siger: „Legemet er ikke et Lem, men mange; og Øiet kan ikke sige til Øret, jeg trænger ikke til dig, eiheller Hovedet til Fødderne, jeg har Eder ikke behov. De vare Deltagere i det samme Værk. Det var ikke et Værk, som alene hvilede paa Apostlene, Profeterne, Evangelisterne, Hyrderne eller Lærerne, eller nogensomhelst af de betydningsfulde, ledende Mænd i Kirken; det var Guds Værk, hvori de alle vare delagtige. Legemet er ikke et Lem, men mange, dersom et Lem lider, lide de alle, og dersom et Lem glæder sig, da frydes de alle. Legemet er ikke Hoved altsammen; det vilde være et forunderligt Legeme uden Arme, Ben, Bryst, Fødder etc.; det vilde slet intet Legeme være, det kunde hverken leve eller bevæge sig. Afskjær et af Legemets Lemmer, for Exempel en Arm, og Legemet vil være lemlæstet; riv et Øie ud, og det vil ligeledes være lemlæstet. Udriv begge Øine, og Du vil ikke kunne se. Om Du har nok saa fuldkomment et Legeme, og Du borttager Arme og Ben, hvad da? Du kan aldeles Intet foretage Dig, Du kan ikke gaa, Du maa lade Dig løfte op og bære omkring af Andre, et hjælpeløst, ufuldkomment Væsen, uden Bevægelse, Kraft eller Livlighed. Saaledes er det med Legemet, og dersom et Lem lider, lide de alle. Hovedet kan være særdeles fuldkom-

ment, men dersom en Arm visner eller nogen Del af Legemet kommer tilskade, da er dets Kræfter forringede, og det svarer ikke til dets Organisations Formaal. Derfor er det, at ethvert Medlem af Kristi Kirke skulde virke paa dets eget Standpunkt — det første Præsidentskab i deres, de Tolv i deres, Biskopperne i deres, de Halvfjerds i deres, de Ældste, Præsterne, Lærerne og Diakonerne, som leve i deres Religion, i deres. En Lærer, som holder Guds Bud og opfylder sine Pligter, er mere hæderlig end Apostlen, som ikke gjør det. Dersom Du forulemper nogen Del af Legemet, for Exempel skjærer en Finger, da føler hele Legemet det øjeblikkelig. Berør Hovedet, og enhver Del af Legemet vil kunne mærke det. Det er saaledes med enhver Partikel af Legemet, thi det er et fuldkomment System; og saaledes er det med Guds Kirke, og ethvert Organ, ethvert Medlem i Særdeleshed; saaledes vandrer det organiserede Legeme frem paa den Sti, Gud betegner for det, og søger at udføre de Ting, som han bestemmer for det at udføre. Bevirket heraf opstaar en gjensidig Sympathi, Omhu og Hengivenhed, et Broder- og Fællesskab iblandt de af Guds Hellige, som leve i deres Religion, igjennem hele Organisationen af Præstedømmet ligefra Hovedet til Foden.

Og da ere vi forenede med Præstedømmet i de evige Verdner, og det Præstedømme, som vi have, er af samme Beskaffenhed som deres. De administrere i Tid og for al Evighed, vi administrere nu i Tiden, og skulle snart gjøre det i Evigheden, Alle af os. De Tolv omkring mig, det første Præsidentskab og Andre ville, lidt efter lidt, gaa hinsides Sløret og være i en anden Tilstand af Tilværelsen. Og hvad da? Ih, da gaa vi frem for at afgive en Beretning om vor Forvaltning, og det vil være vel for os Alle, om vi kunne sige med Paulus — „Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet og bevaret Troen, og Retfærdighedens Krone er henlagt til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hin Dag, dog ikke mig alene, men ogsaa alle dem, som have elsket vor Herre og Frelser Jesu Kristi herlige Aabenbaring."

Maa Gud hjælpe os til at være trofaste, leve vor Religion og holde hans Befalinger, saa vi efterhaanden maa faa en uforgængelig, pletfri og uvisnelig Arvedel henlagt for os i Himlen, i Jesu Navn. Amen.

Prøver Aanderne.

Af Profeten Josef Smith.

Nylig stedfundne Tildragelser, der have hændet iblandt os, gjør det en bydende Pligt for mig at sige Noget med Hensyn til de Aander, hvoraf Menneskene paavirkes.

Det er klart af Apostlenes Skrifter, at mange falske Aander existerede paa deres Tid og vare „udgangne i Verden", og at det udfordrede en Kundskab, som alene Gud kunde meddele, for at kjende falske Aander og vide, hvilke Aander der vare af Gud. Verden i Almindelighed har været overordentlig uvidende om disse Ting, og hvorledes skulde de vel kunne

være Andet, — „thi intet Menneske kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand."

Ægypterne vare ikke istand til at opdage Forskjellen mellem Mose Undergjerninger og Troldmændenes, indtil de kom paa en Prøve tilsammen, og dersom Moses ikke var fremstaaet iblandt dem, da vilde de aldeles upaatvivlelig have troet, at Troldmændenes Mirakler udførtes formedelst Guds mægtige Kraft, thi det var store Undergjerninger, de udførte, og en en overnaturlig Kraft blev lagt for Dagen.

Hexen i Endor er en ligesaa forunderlig Personlighed, iklædt en mægtig Kraft fremkaldte hun Profeten Samuel fra hans Grav, og han fremstod for den skrækslagne Konge og aabenbarede ham hans fremtidige Skjæbne. Hvem kunde sige, om denne Kvinde var af Gud og en retfærdig Kvinde, eller om den Magt, hun var i Besiddelse af, var fra Djævelen og hun selv en Hex, saaledes som Biblen fremstiller hende? Det er let for os at sige nu, men dersom vi havde levet paa hendes Tid, hvo af os vilde da have været istand til at afsløre denne Gaade?

Det vilde have været ligesaa vanskeligt for os at sige, ved hvilken Aand Apostlene profeterede, eller med hvilken Magt de talte og gjorde Mirakler. Hvem kunde have sagt, om Simon, Troldkarlen, havde sin Magt fra Gud eller Djævelen?

Der synes i enhver Tidsalder at have været en Mangel paa Kundskab med Hensyn til denne Ting. Aander af enhver Slags have vist sig i enhver Tidsalder og næsten blandt alle Folk. Dersom vi gaa iblandt Ildtilbederne, de have deres Aander, Muhamedanerne, Jøderne, de Kristne, Indianerne — de have alle deres Aander, alle have de overnaturlige Kræfter iblandt sig, og Alle paastaa og forfægte, at deres Aander ere af Gud. Hvem skal opklare dette Mysterium, løfte Sløret? „Prøver Aanderne," siger Johannes, men hvem skal gjøre det? Den Lærde, den Fornemme, Filosofen, den Vise, Theologen — Alle ere uvidende derom. Hedningerne ville prale af deres Guder, og de store Ting, som ere forkyndte af deres Orakler. Musselmanden vil prale af sin Koran og af de guddommelige Aabenbaringer, hans Forfædre have modtaget og endnu modtage. Jøderne have havt talrige Tilfælde, baade i fordums og nyere Tider, paa, at Mænd ere staaede frem iblandt dem, som have sagt sig at være inspirerede, og sendte for at frembringe store Begivenheder, og den kristne Verden har ikke været sen til at formere Antallet.

„Prøver Aanderne", men hvormed? Skulle vi prøve dem med Menneskenes Trosbekjendelser? Hvilken urimelig Daarskab, hvilken tyk Uvidenhed, hvilken Galskab! Prøve et evigt Væsens (thi jeg paastaar, at alle Aander ere dette) Bevægelser og Handlinger med en Ting, som blev undfanget i Uvidenhed og frembragt i Daarskab, et Spindelvæv fra igaar. Englene vilde skjule deres Aasyn, Djævlene vilde føle skamfulde og forhaanede og sige: „Jesus kjende vi, og om Paulus have vi hørt, men hvo ere I?" Lad hver Mand eller Samfund opstille en Trosbekjendelse og prøve onde Aander dermed, og Djævelen vilde ryste sine Lunger; det er Alt, hvad han kunde ønske sig, Alt, hvad han begjærer. Og dog er der Mange, som gjøre dette, og derfor ere „mange Aander udgangne i Verden".

Et stort Onde er, at Menneskene ere uvidende om Aanders Beskaffenhed, deres Kræfter, Love, Bestyrelse, Intelligence, etc., og forestille sig, at naar noget saadant som Kraft, Aabenbaring eller Syn finder Sted, at det da maa være af Gud. Methodisterne, Presbyterianerne og Andre besidde derfor ofte en Aand, som vil bringe dem til at ligge ned, og under

dens Virksomhed standser Livskraften ofte aldeles; de anse dette for at være Guds Kraft, og en herlig Tilkjendegivelse fra Gud — en Tilkjendegivelse af hvad? Er Himlens Slør blevet draget tilside, eller Guds Hensigter blevne dem forkyndte? Have de set eller talt med en Engel, eller have Fremtidens Herligheder vist sig for deres Blikke. Nej! men deres Legemer have været livløse, deres Aands Virken har ophørt for en Tid, og al den Kundskab, man kan erholde fra dem, naar de rejse sig, er et Raab af „Hosianna" eller „Halleluja" eller et eller andet usammenhængende Udraab; men de have havt „Kraften".

En Shaker vil dreje sig rundt paa Hælen, dreven af en overnaturlig Kraft eller Aand, og tro sig paavirket af Guds Aand; en Jumper vil hoppe omkring og foretage sig alle Slags Besynderligheder. En Primitiv Methodist vil raabe under en Aands Indflydelse, indtil Luften gjenlyder af hans Skrig; medens Kvækerne (Vennerne) drevne, som de tro, af Guds Aand ville sidde stille og Intet sige. Er Gud nu Ophavsmand til alt dette? Dersom ikke til det alt, hvilket af det anerkjender han. Visselig, en saadan modstridende Masse af Forvirring kan aldrig indkomme i Himmeriges Rige.

Enhver af Disse paastaar at være istand til at prøve hans Naboes Aand, men ingen af dem kan prøve sin egen, og hvad er Grunden? Fordi de ikke have nogen Nøgle til denne Kundskab, nogen Regel eller Særkjende, hvormed de kunne prøve Aanderne. Kunde Nogen sige en Bygnings Længde, Højde og Brede uden nogen Maalestok, prøve Metallernes Kvalitet uden noget Instrument dertil eller beskrive det planetariske Systems Bevægelse uden nogen Kjendskab til Astronomi? Visselig ikke! og dersom en saadan Uvidenhed hersker iblandt Menneskene om disse forskjellige Aander, hvo kan da kjende en Lysets Engel? Dersom Satan skulde vise sig som en saadan, hvo er da istand til at sige hans Udseende, Tegn og Kjendemærker, eller paa hvad Maade han viser sig? Hvo kan kjende de franske Profeters Aand, med deres Aabenbaringer, Syner, Kræfter og Tegn? Eller, hvo kan udpege Irvingiternes Aand, med deres Apostle, Profeter, Syner, Tungemaal og Udlæggelser, etc. etc.? Eller, hvo kan fremdrage for Dagslyset og afsløre de skjulte Mysterier af de falske Aander, der undertiden give sig tilkjende iblandt de Sidste-Dages Hellige? Vi svare, at ingen Mand kan gjøre dette uden Præstedømmet eller uden at have Kundskab om de Love, ved hvilke Aanderne styres; thi ligesom „Ingen kjender de guddommelige Ting uden Guds Aand", saa kjender og Ingen Djævelens Aand og hans Magt og Indflydelse, uden at være i Besiddelse af mere end menneskelig Kundskab og Forstand, og igjennem det hellige Præstedømme at have faaet afsløret hans rænkefulde Anslags hemmelige Virken, samt Kundskab om den englelige Skikkelse, den hellige Mine og Blik og den Iver for Guds Ære og Forherligelse, han saa ofte tilsyneladende lægger for Dagen, tilligemed den profetiske Aand, den tillokkende Indflydelse, guddommelige Udseende og hellige Klædebon, der ere saa karakteristiske for hans Fremgangsmaade og listige Snoninger.

En Mand maa være i Besiddelse af denne Kundskab til at bedømme Aanderne forat han kan fremdrage denne helvedagtige Indflydelse og afsløre den for Verden i hele dens sjælefordærvende, djævelske og rædselsfulde Farve; thi Intet værre kan hændes Menneskenes Børn end at være under en falsk Aands Indflydelse, naar de tro sig at have Guds Aand. Tusinder have følt dens skrækkelige Magts Indflydelse og skjæbnesvangre Følger.

Lange Pilgrimsrejser ere blevne foretagne, Bodsstraffe udholdte og Smerte, Elendighed og Ødelæggelse have fulgt i deres Spor, Nationer ere blevne udryddede, Kongeriger omstyrtede, Lande lagte øde, og Blod, Mord og Fordærvelse have været deres Klædebon.

Tyrkerne, Hinduerne, Jøderne, de Kristne, Indianerne, kort sagt alle Nationer ere blevne bedragne og have lidt under falske Aanders ulykkebringende Paavirken.

Som før sagt, ligger den store Vanskelighed i Ukjendskab til Aandernes Beskaffenhed, til de Love, de ere undergivne, og de Tegn, hvorpaa de kunne kjendes, dersom det udfordrer Guds Aand for at kjende de guddommelige Ting, og Djævelen kun kan afmaskes formedelst den, saa er det en naturlig Følge, at uden Menneskene faa Underretning eller Aabenbaring fra Gud, tilkjendegivende dem Aandens Virken, maa de evig forblive uvidende om disse Principer, thi jeg paastaar, at naar en Mand ikke forstaar guddommelige Ting uden Guds Aand, saa kunne ti Tusinde Mænd ligesaalidt, det er lige langt udenfor Rækkeevne for den Lærdes Visdom, den Veltalendes flydende Tunge og den Mægtiges Magt. Og vi ville tilsidst, hvad vi end tænke om Aabenbaring, komme til den Slutning, at uden den kunne vi ikke forstaa Noget hverken om Gud eller Djævelen; og hvor uvillig Verden end er til at anerkjende dette Princip, saa er det dog klart af de mangfoldige modstridende Trosbekjendelser og Begreber angaaende disse Ting, at de ikke forstaa dette Princip, og det er ligesaa tydeligt, at uden Aabenbaring maa de forblive i Uvidenhed. Verden har altid antaget falske Profeter for sande, og de, som bleve sendte af Gud, for falske, og derfor de dræbte, stenede, straffede og fængslede de sande Profeter, og de maatte skjule sig „i Ørkener, Huler og Gruber i Jorden", og uagtet de vare de bedste Mænd paa Jorden, saa banlyste de dem dog af deres Samfund som Udskud, medens de begunstigede, ærede og understøttede Vagabonder, Hyklere, Bedragere og de sletteste af Mænd. (Forts.)

Ethvert Menneske har sine egne Ejendommeligheder og Bestræbelser. Naar vi ikke ville støde os i Omgang med Andre, er det nødvendigt, at vi undersøge Enhvers Ejendommeligheder og behandle ham derefter; man bør derfor flittig studere de Mennesker, man staar i Forbindelse med.

En viis Søn glæder sin Fader, men en daarlig Søn er sin Moders Bedrøvelse.

Du Lade! gak til Myren, se dens Veje og bliv viis.

Ugudeligheds Liggendefæ gavner ikke, men Retfærdighed redder fra Døden.

Herren lader ikke en Retfærdigs Sjæl hungre, men han skal udstøde de Ugudeliges Ondskab.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Tempelofring.

(Fra „Millennial Star".)

De Helliges Opmærksomhed er allerede blevet henvendt paa en Anmodning fra Zion om at ofre til Bygningen af et Tempel i Salt Lake City, et Værk, som ingen sand Sidste-Dages Hellig kan betragte med Ligegyldighed. Som det vil ses i omstaaende Brev fra John Taylor, arbejde Brødrene i Zion med stor Nidkjærhed og Alvor paa at udføre dette store Foretagende, og hvem er der, spørge vi, som længes efter Zion, som ønsker at blive forenet med Guds Tjenere, og som i Sandhed er en levende Sten i Guds aandelige Tempel, der vil nægte eller vægre sig ved at dele med deres Brødre det Arbejde, der hviler paa deres Skuldre? Det er sandt, at mange af de Hellige ere fattige, og nogle af dem have ofte stor Møje med at fortjene selv de nødvendigste Livsfornødenheder, og det er aldeles ikke vor Mening at paalægge Nogen nogen Byrde, langt mindre dem, der ere saa uheldigt stillede, men Alle, som ere istand dertil, burde bidrage deres Skjærv til et saa herligt Værk. Konference-præsidenterne bør forelægge det for de Hellige og fremstille Sagen for dem i dens rette Lys, at de Hellige ikke skulle fejle paa Grund af Mangel paa Kundskab. Lad ugentlige eller maanedlige Ofringer blive gjorte og Givernes Navne og deres Ofre blive nøjagtig nedskrevne, og Ofrene maanedlig indsendte til dette Kontor tilligemed Tienden. Paa ingen mulig Maade maa saadanne Ofre anvendes i anden Hensigt end den, hvortil de ofres. Den Tiende, der betales i disse Lande, bliver for en stor Del forbrugt i disse Lande til Huslejer, de Ældstes Rejseomkostninger og lejlighedsvis til at hjælpe de Ældste, som ikke ere istand til at klæde sig selv, saavel som at betale hjemvendende Missionærers Rejse, og en stor Del af Tienden er blevet anvendt til at emigrere de Fattige, medens forholdsvis meget lidt deraf er blevet anvendt til Bygningen af Templer. Vi haabe, at Konferencepræsidenterne og de omrejsende Ældste ville vedblive at bruge den yderste Sparsomhed og Økonomi med alle Midler. Stort Ansvar hviler paa Eder, Brødre, i denne Henseende, thi I ville let kunne forstaa, at I, og ikke vi, ere ansvarlige for det, I modtage, men som ikke naaer os.

Dette, som særlig er skrevet til de engelske Konferencer, finder ligesaa god Anvendelse paa Skandinavien, og vi indprente det paa alle Helliges Sind. Det vil være rigtig herefter at rapportere Tempelofringer samtidig med Tienden, saa at de ogsaa kunne blive sendte til og optegnede i Zion.

Et Vink til de Hellige.

Paa Grund af, at der i den senere Tid er blevet rettet adskillige Spørgsmaal til os vedrørende Dands, ville vi gjøre nogle faa Bemærkninger desangaaende. Dands henhører ikke særligt til Evangeliet, men er kun, under visse Betingelser, blevet tilladt de Hellige i Zion som en selskabelig Fornøjelse, hvori Alle baade unge og gamle kunde glæde sig tilsammen. De Brødre, som vaage over de Helliges timelige og aandelige Velfærd, ere tilstede, præsidere og deltage deri. Ved saadanne Lejligheder møde de Hellige tilsammen omtrent Kl. 2 om Eftermiddagen og begynde deres Sammenkomst med Bøn, nedkaldende Herrens Velsignelse over dem, at Intet skulde ske i Tanke, Ord eller Gjerning, som kunde krænke eller bedrøve den Hellig-Aand eller neddrage Herrens Vrede eller Mishag over dem, men at Enhver kunde glæde sig i barnlig Uskyldighed i hinandens Selskab, uden at der skulde være nogen Forskjel paa Rige og Fattige, Høje og Lave, Unge eller Gamle, men at Alle kunde nyde lige Rettighed i at deltage i Glæden, som bestod i lette, kydske og magelige Dandse, afvexlende med Sang, Tale, Deklamation og lignende. Naar den sædvanlige Hviletid er naaet, da sluttes med en Taksigelse til Ham, som er Livets og alle sande Glæders Ophav, og Enhver gaar til sit Hjem og føler, at det er godt, naar Brødre bo i Fred tilsammen. Saaledes opfattedes denne Slags Sammenkomster i de første Aar i Zion, og de samme Betingelser stilles nu igjen til disse Fornøjelser. Den religiøse Verden fordømmer al Dands, kunne vi fortænke dem deri, de have jo ikke kjendt Noget til de barnlige og uskyldige Fornøjelser, som Hellige ere istand til at nyde, de have jo kun kjendt den Slags, som maaske har været et af de virksomste Midler til at undergrave Moraliteten og nedsænke Samfundet i dets nuværende forfærdelige Tilstand. De Sidste-Dages Hellige have omvendt sig fra Verden og al dens Væsen og ville uden Tvivl let kunne indse, at de i deres adspredte Tilstand ikke kunne nyde disse Fornøjelser uden at udsætte sig for at blive dragne tilbage til denne Verdens Aand og tabe Guds gode, rene Aand, og selv om dette var muligt, kunde det maaske forarge nogen oprigtig, sandhedssøgende Sjæl, som endnu ikke er istand til at skjelne mellem Rent og Urent, men som uden videre Undersøgelse vilde forkaste det guddommelige Vidnesbyrd, vi bringe. Og atter, hvor ere de Opofrelser, vi bringe Evangeliets hellige Sandheder, om vi ikke kunne fornægte os selv saa ringe en Ting som dette, og naar vil Herren aabne Vejen for vor Udfrielse, dersom vi deltage i alle Verdens Glæder uden at bære Omvendelsens værdige Frugter, og være Hellige i Ordets fulde Betydning.

Gaar ud fra hende, I, mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager.

Emigrantkompagniet

ankom til New York den 10de Juli. Alt vel.

Guds Værk i Amerika.

(Følgende er et Udtog af et Brev fra Ældste John Taylor af de Tolvs Kvorum, til hans Søn William W., der nu arbejder i Leeds Konference).

Salt Lake City, den 6te Juni 1876.

Min kjære Søn William! — Værket begynder nu at udbrede sig i dette Land. Arizona Missionen, som Du tidligere var beskikket til, gaar fremad med stort Held. Tohundrede Missionærer ere rejste dertil og have beplantet et stort Areal af Land, vander det samme, have fundet godt og rigeligt Tømmer i en kort Afstand, og Alt tyder paa en lykkelig Virkeliggjørelse af deres Haab og Forventninger. Denne Mission er en Forløber for Andre, som ville blive sendte endnu længere Syd indtil vi betræde Mexiko og naa til Nefiternes fordums Stæder, hvor Gud dvælede iblandt sit fordums Folk, hvor Jesus fremstod i deres Midte, og det fordums Evangelium begyndte at blive forkyndt i dets Renhed og Kraft iblandt Folket. Dette Fastlands Nationer begyndte der og endte ved Kumorah. Evangeliet i vore Dage blev begyndt ved Kumorah — det er gaaet Øst og Syd og vil vedblive at udbrede sig, indtil hele Zions Land er blevet omfattet. Nefiternes Fædre vedblive at aabenbare sig til deres Børn ved Syner, Drømme og Tilkjendegivelser, og Lamaniternes Følelser og Hjerter vendes imod vort Folk og Sandheden. Broder Hill har nær ved Bear River optaget 900 Akres Land for hans Indianere. Der er et andet Settlement nord for Cache Valley, og mange Indianere begjære Daab der og flere andre Steder. Broder Jones Kompagni har døbt flere af dem en 60 til 80 Mil syd for Arizona Missionen, og stor Efterspørgsel og Begjær er blevet udvist rundt omkring. Herren arbejder paa dem, og vi ønske at assistere ham og at virke tilsammen med de gamle Profeter og Apostle.

Præsidentskabet er taget til St. George, hvis Tempel skrider fremad meget fornøjeligt; et stort Antal Tømrere og Gibsere er blevet sendt derned for at hjælpe til at fuldende Værket.

Vi have fornylig kaldet 200 Mand til at arbejde paa Templet heri Staden, og Brødrene have meget villige fulgt Kaldelsen. De Halvfjerdsindstyves, Højpræsternes og Ældsternes Kvorum'er ere kaldede til at opholde og forsyne disse Mænd.

Forholdene i Salt Lake City ere omtrent som sædvanlig, vore Fjender ere ikke helt døde, men bundne til en vis Grad.

Der er intet særligt Nyt i Washington, de have nok at gjøre med Fremstillingen af deres egen Fordærvelse foruden at ulejlige sig med os; det og Præsidentgjøren holder dem i Virksomhed. Bring min bedste Hilsen til Broder Carrington og ligeledes til din Broder Hyrum. Vedbliv, som Du hidtil har gjort, at frygte Gud og udfør trofast det Arbejde, der paahviler Dig, da vil Herren velsigne Dig i Tid og al Evighed, og jeg velsigner Dig i Jesu Kristi Navn. Amen.

Din hengivne Fadee,

John Taylor.

Arizona.

(Fra «Wallapai Enterprise.»)

Arizona Territorium er i mange Aar blevet betragtet som de Forenede Staters „Ultima Thule", som et ufrugtbart, øde Land, en klippefuld Ørken, et passende Hjem for den vilde Apache — et Land, hvor enhver Busk formodedes at have en Torn, og hver Mand antoges at være en Tyv.

Hvor forskjellig herfra er ikke Virkeligheden! Omtrent en Trediedel af Territoriet er bedækket af Tømmer, en Trediedel er Ager og Græs Land, og den sidste Trediedel er i Sandhed klippefuldt og øde Land. Næsten enhver mulig Forskjellighed af Klima findes i Arizona, ligefra tropisk Hede til isnende Kulde, medens der i nogle af Bjergdalene hersker næsten uafbrudt Foraar. Enhver mulig Slags Frugt kan erholdes her, ligefra den tempererede Zones Æbler og andre Frugter til Tropernes Orange, Lemon, Figen, Granat og endogsaa Bananen. Alle Kaliforniens Vegetabilier og andre Produkter kunne med ligesaa stort Held dyrkes og frembringes i Arizona. Vanding er almindeligvis nødvendig her, omendskjøndt der ikke behøves saa meget Vand her som i Kalifornien, begrundet paa Sommerregnen. Desuagtet er der Dele af Territoriet, hvor der rejses Sæd uden nogensomhelst kunstig Vanding.

I længst forsvundne Tider var Arizona øjensynlig befolket af en talrig og industriel Befolkning. Dette fremgaar aldeles afgjort af de mange udstrakte Ruiner, her endnu forefindes. Ruiner af Stæder bedækkende udstrakte Sletter, nu øde og forladte og kun beboede af Firben og Snoge, Levninger af Grøfter og kunstige Vandledninger udvise, at store Arealer af Land bleve opdyrkede af disse fordums Folk, der øjensynlig havde naaet et højt Kulturtrin. De vare, ligesom alle Arizonas nulevende, originale Beboere, Tilbedere af Dagens Gud — Solen.

Arizonas Geologi er et af dets mest forunderlige Træk. Næsten enhver Geologerne bekjendt Formation forefindes i talrige Dele af dette Land, og det kan ligeledes fremvise mange forunderlige, lunefulde Indfald af Naturen, som ikke findes paa noget andet Sted paa Jordkloden. Men det største Vidunder iblandt de mange, Pacific Højlandene have at fremvise, er Rio Colorados Bjergpasse, kaldet Grand Canon, Kronen paa alle Naturverdenens Undere, imod hvilket Niagara svinder hen til en Ubetydelighed, og selv Yosemite maa blegne. For over 300 Mile skjærer Rio Colorado sit Løb igjennem Klipperne, hvis Vægge paa mange Steder paa begge Sider hæve sig til en perpendikulær Højde af over 5000 Fod. Ned igjennem de mange oventil med Lava bedækkede Formationer har den skaaret sin tause Vej gjennem Tidsaldrene, læggende aaben for den ærefrygtgrebne Geolog hans Videnskabs skjulteste Hemmeligheder, visende ham, som det ikke vises noget andet Sted i Verden, i et uhyre Bind Exempler paa de mest interessende Grupper og Perioder, opklarende hidtil ukjendte Ting, og forvandlende videnskabelige Theorier til bevislige Kjendsgjerninger.

Arizonas Plante- og Dyreverden er i mange Henseender forskjellig fra den øvrige Verdens, forskjellig endog fra Lande indenfor vore egne Grændser. Circus gigentius naar her en vidunderlig Størrelse, ofte hævende sig som en riflet Søjle til 50, ja endog 60 Fods Højde. Agava Americana, pucea brevifolia og lignum vitæ ere aldeles ikke sjeldne. Hjorte

og Antiloper findes i Mængde, medens i de skovrige Dele den vilde Kalkun, Bjørnen og Pantheren trives. Iblandt Reptilierne ere den hornede Klapperslange og Heloderma sjeldnere, medens Skolopenderen, Skorpionen og Tarantellen findes i Mængde og Firbenenes Mangfoldighed er legio.

Men Arizonas største Betydning ligger uden Tvivl i de uhyre, men indtil nu endnu ubearbejdede minerale Lande indenfor dets Grændser. Bjergene ere ét mægtigt Net af guld- og sølvholdige Lag, og hvad der er fremkommet under de ubetydelige Forsøg, der ere blevne gjorte forat bearbejde disse, har forbauset Alle, der staa i nogen Forbindelse med Landet. Jeg siger det Lidet, der er blevet gjort, thi uagtet mange Penge ere blevne forbrugte og meget Arbejde gjort, saa er det dog formedelst den almindelige Kraftløshed og Superintendenternes Uredelighed slaaet fejl, ligesom det under lignende Omstændigheder vilde have gjort overalt. Vor Afstand fra de store Midtpunkter for Handel og Industri, vore slette Transportmidler, ringe Jernbaneforbindelser, de høje Priser paa Levnetsmidler, vor sparsomme Befolkning og den tidligere Tids Fjendtlighed hos Indianerne, har Alt i Forening forhindret os fra at tilvejebringe en tilstrækkelig Kapital i Landet til at vise den øvrige Verden, hvad vi i Virkeligheden besidde, nemlig den rigeste Samling af Miner paa Jordkloden.

Men Tiderne forandres hurtigt. Jernbanen nærmer sig os med stor Hurtighed. Snart vil Lokomotivets Piben vække Ekoet i vore Høje og Dale. Emigranter strømme allerede ind fra Øst, Vest, Syd og Nord. Vore Miner blive bearbejdede med større Kraft og paa en mere systematisk Maade. Møller fremvise deres skinnende Sølv- og Guldbarrer. Kapitalister begynde at opvaagne til Bevidsthed om, at Arizona er et Land, der strømmer af skjulte Rigdomme, at ikke Alt er øde og forladt Sandørken — at af vort Folk ere ikke Alle Tyve og Røvere — at vi ikke udelukkende bestaa af Pacificlandenes Afskum, som der for nogle Aar siden spydigt blev sagt; men at vor Befolkning er dristig, virksom og dannet og i ingen Henseende staar tilbage for Kaliforniens, og at Arizona saa hurtig tiltager i Betydning og Velstand, at den snart vil indtage sin Plads iblandt Staterne og indtage en Plads i Pacificlandenes Historie.

Skitser fra Jødernes nyere Historie.

(Fra «Jewish Chronicle».)

(Fortsat.)

Trajan var dengang den, der svang det romerske Scepter, og Lejligheden til Oprør var mærkelig. Denne Kejsers Fødselsdag indtraf paa den 3die August, og Aarsdagen for denne Begivenhed fejredes i hele det romerske Rige med støjende Lystighed; medens de forenede Jøder mindedes den samme Dag med Graad og Klage, som den, paa hvilken deres engang herlige Tempel ødelagdes. Modsætningen var fornærmende for begge Partier og førte til Fjendtligheder. Saaledes ogsaa ved en anden Lejlighed, paa den selvsamme Dag den kejserlige Familie sørgede over Tabet af en Datter, højtideligholdt de ulykkelige Jøder deres

glædelige Lampefest. Den opirrede Kejserinde udraabte til Trajan, at „før han foretog sig nogen anden Erobring, skulde han udrydde dette frække Folk af Jorden" — en Anmodning, han ogsaa adlød, i en vis Udstrækning, ved en heftig Forfølgelse.

Kort efter, medens Trajan var fraværende i Parthien med de romerske Legioner, benyttede Jøderne i Ægypten og Cyrene sig af Lejligheden til at modsætte sig deres Undertrykkere, og i det første Udbrud af deres Raseri tilføjede de disse svære Tab. Paa Cypern siges de at have dræbt et stort Antal af Fjender. I Alexandria ramtes hele det jødiske Samsund snart af en forfærdelig Gjengjældelse, de bleve nemlig dræbte til sidste Mand. Martius Turbo, en romersk Feltherre, undertrykkede Opstanden paa Cypern med stor Grusomhed, og omtrent 600,000 Jøder siges at være omkomne ved Sværdet. Den paafølgende Kejser Adrian udstedte senere en Befaling, at ingen Jøde maatte nogensinde sætte sin Fod paa Øen Cypern under Dødsstraf; selv de, som ved Skibbrud kastedes op paa Kysten, skulde lide den samme Straf.

Kort efter Undertrykkelsen af de jødiske Oprør i Ægypten og Cypern udbrød en lignende Opstand i Mesopotamien. Da de landflygtige Jøder først bosatte sig der, bleve de beskyttede og tolererede under de parthiske Herskere, som dengang regjerede over dette Land. Efter Erobringen af de parthiske Stater ved Trajan bleve de derværende Jøder det romerske Herredømme underkastet og begyndte snart at føle Bitterheden af romersk Forfølgelse. De bleve tvungne til, blandt andre Udpresninger, at betale en Kopskat til Vedligeholdelse af hedenske Templer. Men deres Opstand blev, efter forskjellige Omvexlinger i Kampens Held, endelig undertrykket af Lucius Quietus, en romersk General, der beordredes til at uddrive Jøderne fra hele Mesopotamiens Land. Førend han aldeles havde fuldendt denne Gjerning, blev han beskikket til Guvernør over Judæa, og hans Energi blev snart kaldet til virksom Handling for at undertvinge nye Uroligheder i dette af Skjæbnen haardt ramte Land.

I Aaret 117 efterfulgtes Trajan af Hadrian som romersk Kejser. Hans Følelser imod Jøderne vare meget fjendtlige, og han udstedte Lovbud imod dem af den strengeste Art. Han forbod dem i hele Kejserdømmet at iagttage deres Nations og Religions adskillende Skikke — at omskjære deres Børn, at gjennemlæse deres Lov, eller at overholde Sabbathen. Han forkyndte sin Beslutning at oprette en Koloni indenfor Jerusalems Grændser og at opreise et Tempel til Ære for Jupiter paa det hellige Tempels Ruiner.

(Forts.)

Mormon-Propaganda.

(Fra «St. Louis Republican.»)

Mormon Spørgsmaalet fremstiller sig endnu stedse som et Problem, vor Civilisation maa løse. Mormonerne have aldeles ikke tabt Modet, ejheller er deres Tro en blot Erindring fra svundne Tider, men en virksom, levende Energi. De ere ligesaa fulde af Haab som af Fanatisme, og den megen Tale om, at de vilde forlade Saltsødalen, er noget meningsløst Snak. De have udsendt Missionærer til

England, Frankrig, Tydskland, Sverrig, Norge, Danmark, Sandwich Øerne, Australien, Ny Zeeland og Staterne i Unionen, og disse Missionærer rapportere ualmindeligt Held, og deres Omvendte begynde at ankomme til Mormonernes „forjættede Land" i hundredevis. Dette tyder ikke paa, at Mormonismen er i Opløsning, og at de ere ifærd med at forlade den smukke Stad med dens prægtige Bygninger for at søge Tilflugt i Mexiko eller noget andet Sted. Profeten Josefs Efterfølgere droge til Utah, da det var en Udørken; de gjennemgik megen Møje og Besvær, dyrkede de øde Steder, opbyggede en Stad, og der er det deres Agt at forblive eller dø som Martyrer for deres Tro. Dersom der ønskedes noget yderligere Vidnesbyrd for, at Mormonerne ville blive, hvor de ere, saa vil det tilstrækkelig tydelig fremgaa deraf, at de have optaget næsten hver Akre dyrkelig Jord, og de vægre sig ved at sælge nogensomhelst Del af deres Besiddelser til Hedningene. Alt dette vidner ikke synderligt om, at Mormonerne forberede sig paa at flygte fra Salt Søens Grændser og Jordans Bredder. —

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor".)

(Fortsat).

Men kun meget lidt var dem bekjendt om Landet i og ved the Rocky Mountains. Nogle faa Personer havde rejst derigjennem, men deres Beskrivelser vare af en meget ubestemt og utilfredsstillende Karakter, og det Lidet, de sagde om Landet, var ugunstigt for det, som et Sted for noget større Antal Mennesker at bosætte sig i; men Præsident Young havde Forsikring i Aabenbaring fra Jesus om, at de Hellige i hin Region skulde finde et Hvilested, hvor de skulde trives og formeres, fri for Pøbelhobe og deres Forfølgelser. Før sin Død havde Profeten Josef ligeledes forudsagt, at de Hellige i the Rocky Mountains skulde blive et stort og talrigt Folk. Vi ville maaske i et fremtidigt Numer give en detailleret Beretning om Pionerernes Rejse. Fred og Held ledsagede Kompagniet paa dets Rejser.

Ved Ankomsten til Bear River, der nu hører til dette Territorium, fik Præsident Young et alvorligt Anfald af Bjergfeber og var meget syg. Han foreslog, at Pionererne skulde fortsætte over Bjergene, og saasnart de fandt en passende Egn, da at plante Kartofler og Korn. Forslaget vedtoges, og et Avant-Kompagni hastede afsted. Ældsterne Orson Pratt og Erastus Snow rede ind i Saltsødalen den 21de Juli. De gjorde et Ridt omkring i Dalen paa omtrent ti Mile og vendte tilbage til deres Lejr sent paa Aftenen. Den næste Dag betraadte Fortroppen Dalen og lejrede sig paa Højderne ved canyon creek. Den 23de rejste de omtrent 3 Mile og lejrede sig paa den Plads, der idag udgjør den 8de Ward i Salt Lake City. Den samme Dag kom Præsident Young over the Big Mountain (det store Bjerg). Da han befandt sig paa dettes Overflade, bad han Ældste Wilford Woodruff, i hvis Vogn han laa syg, om at vende denne omkring, saa at

han kunde se Saltsødalen. Lysets Aand var over ham og hvilede over Dalen, og han følte, at her var det Sted, hvor de Hellige vilde finde Ly og Sikkerhed. Den 24de drog han tilligemed de Brødre, der vare blevne tilbage med ham, ind i Dalen. Den paafølgende Dag afholdtes en Forsamling, og det bemærkedes, at, uagtet mange af Kompagniet vare syge, da de droge ud fra Winter Quarters, var der dog ikke døet nogen paa Rejsen, ejheller var der døet et eneste Dyr, men kun nogle Faa vare mistede ved Uagtsomhed. Nogle af Brødrene talte om at undersøge Landet yderligere for at finde den mest heldige Plads for et Settlement. Præsident Young svarede, at han var meget villig til, at Landet skulde undersøges, indtil Alle vare tilfredsstillede, men han følte sig overbevist om, at hvergang Brødrene kom hjem fra en Expedition, vilde de komme til det Resultat, at dette Sted, Saltsødalen, var det bedste Sted at nedsætte sig paa. Det er en mærkværdig Kjendsgjerning og viser, hvorledes Præsident Young ledes af Herren, at alle paafølgende Undersøgelser af Landet have vist, at netop dette Sted var det bedste i Territoriet, hvor de Hellige kunde have begyndt at bosætte sig i. Jo nøjere Landet bliver bekjendt, desto tydeligere fremgaar dette. Øjeblikkelig efter Pionerernes Ankomst til Dalen begyndte de at pløje og nedlægge Sæden i Jorden. Stedet, hvor Byen skulde anlægges, udvalgtes, og Pladsen, hvorpaa Templet skulde bygges, helligedes af Præsidenten og Raadet. Det blev ligeledes vedtaget, at Bylodderne skulde være ti og tyve Rods (en Rod er 16½ Fod), det vil sige 1¼ Akre, og at Gaderne skulde være otte Rods brede. Et Fort udlagdes, hvorpaa Alle begyndte at arbejde med Bygningen af Huse og Volde, og Liv og Virksomhed herskede overalt i Lejren. En Afdeling af Bataillonen, der var bleven efterladt i New Mexiko under Kommando af Kaptajnerne James Brown, Nelson Higgins og Løjtnant Wesley Willis, ankom til Lejren den 29de Juni, ledsaget af en lille Skare Brødre, der i 1846 vare rejste fra Staten Missisippi. Mødet mellem Brødrene af Bataillonen og Pionererne var meget glædeligt, og de forenede nu Alle deres Arbejde forat danne et Settlement. En Løvsal blev bygget, hvori der afholdtes Forsamlinger. Det anbefaledes af Præsident Young, at Alle, som ønskede at være Sidste-Dages Hellige, skulde gjendøbes og konfirmeres. Han gav selv Exemplet hertil ved at gaa frem og lade sig døbe af Broder Heber C. Kimball. Alle Brødrene i Lejren bleve ligeledes gjendøbte og gjenkonfirmerede, og dette har siden været en staaende Regel indtil nærværende Tid, at Alle, som komme hertil fra de forskjellige Jordens Nationer, skulle fornye deres Pagter ved at gaa frem og lade sig gjendøbe. (Forts.)

Orkaner.

Fra forskjellige Steder i Amerika berettes om ødelæggende Orkaner, der omkring den 5te Juli have anrettet store Ødelæggelser.

Davenport, Iowa, 5. — En skrækkelig Storm gik sidste Nat over den nordlige Del af denne Stat. Paa Illinois Central Linien samt St. Pauls og Midland Jernvejene ere Broer og Dæmninger blevne skyllede bort, og intet Tog

vil idag kunne passere nogen af dem. Landsbyen Rochdale blev ligeledes bortskyllet, og 42 Mennesker druknede. Rochdale er 6 Mile vest for Dubuque. Sporene mellem Julip og Dubuque ere blevne bortskyllede, og det vil tage to Uger til at istandsætte dem.

Omaha, 5. — Flere Huse ere blæste om ved Aschland. J. S. Winterstein gik ind i et Hus for at søge Ly mod Regnen, men Huset blev kort efter ramt af Lynilden, og han blev dræbt paa Stedet.

Burlington, Jowa, 5. — Inat rasede en forfærdelig Tornado (Hvirvelvind og Tordenstorm) i South Burlington. The Evening Gazette beskriver den derved anrettede Skade som følger: Mr. og Mrs. Stockwell bleve dræbte, medens de laa i deres Senge; Mr. D. Lyle fra Minnesota blev dræbt, hans Legeme fandtes i Ruinerne af en Bygning, der var blevet jævnet med Jorden. En stor Mængde Andre bleve saarede, men Ingen livsfarligt. 29 Bygninger bleve aldeles tilintetgjorte, det gamle Pakhus faldt og knustes til Støv. 6 Jernbane Fragtvogne bleve blæste ud i Floden. Stormen var kun af kort Varighed, og dens Ødelæggelses Værk skete derfor med Lynets Hurtighed.

Chicago, den 7. — A. Des Moines, Jowa, giver yderligere Enkeltheder om den frækkelige Tornado, der rasede i Jowa Tirsdag Nat. Det fremgaar, at de stedfundne Ulykker ere langt større, end der blev berettet. Mrs. Morton og Barn bleve begge dræbte; Mrs. Elderly blev dræbt og 7 til 8 Personer haardt saarede, og mange Familier ere berøvede Alt, selv Klæder; Scenen er hjerteskjærende.

Beretninger fra andre Dele af Warren County vise, at Stormen var almindelig og ødelæggende. Omtrent 50 Huse ere nedblæste og deres Beboere dræbte eller saarede.

Fra Madison County ere Efterretningerne ligesaa ugunstige.

Fra Norwalk skrives, at Mr. Gideons Hus skylledes bort, og hans Hustru og tre Sønner druknede.

Imellem Winterset og Norwalk bleve 11 Personer dræbte, 7 druknede, og 4 ramtes af Lynilden. Ødelæggelserne ere skrækkelige og kunne endnu langtfra tilfulde kjendes, førend nærmere Efterretninger indtræffer.

Det, en Ugudelig frygter for, det skal komme paa ham, men de Retfærdiges Begjæring skal Gud give dem.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.